

မင်းလှ

ဂန္ထဝင်အိပ်မက်

စာရေးဆရာမ င်းလူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်ကိုရေးဖို့ စိတ်ကူးသန္ဓေတည်ခဲ့တာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်ကျော်ကပင်ဖြစ်၏။ မူလက ကဗျာအဖြစ် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကလျာမဂ္ဂဇင်းကို စတင်ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်ကြတော့ ကျွန်တော့် အကိုကြီး မောင်ဝဏ္ဏက အတိုင်ပင်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ သူက မဂ္ဂဇင်း အမှတ်တစ် အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးဖို့ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးသည်။

ကျွန်တော်က ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးပေးလိုက်သည်။ ထိုကဗျာသည် ဟိုအချိန်က စံနှုန်းနှင့် ကြည့်လျှင် မော်ဒန်ဆန်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေး ထွက်လာဖို့ မူချထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဝဏ္ဏက....

“ပထမဆုံးလမှာ တော့ သိပ်အဆန်းထွင်လို့ မကောင်းသေးဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းကဗျာကို နောက်လမှ သုံးတော့မယ်”ဟုဆိုသည်။

အမှတ်တစ်မှာ ကျွန်တော့်ကဗျာ ပါမလာ။ အမှတ်နှစ်ကျတော့ ကဗျာဖောင်ကို စာစီပြီးရိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော အချိန်ကျမှ မန္တလေးမှ ဆရာတစ်ယောက်၏ ကဗျာက ကပ်ပြီးရောက်လာသည်။ အသက်ရော၊ ပညာရော၊ ဝါပါကြီးသည့် ဆရာဖြစ်သောကြောင့် မိတ္တူလမှာ မဖြစ်မနေထည့်ပေးမှ သင့်တော်မည်။ ဒီတော့ ထည့်ဖို့အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသား ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖြုတ်ပစ်ရတော့မည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် လူရင်းကို ဦးစား ပေးသည့်အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကဗျာကို ဖြုတ်လိုက်လေတော့သည်။ အမှတ်နှစ်မှာ လည်း ကျွန်တော့်ကဗျာ မပါတော့။

အမှတ်သုံးကျတော့ကော။ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော့်ကဗျာသည် ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဝင်ခွင့်မရတော့ဘဲ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒီကြားထဲမှာ ထိုကဗျာကို ကိုဝဏ္ဏက ဆရာအောင်ပြည့်ကို ပြခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ဆရာပြည့်က....

“စိတ်ကူးလေးကောင်းတယ်ကွ၊ ဝတ္ထုအဖြစ်နဲ့ ပြန်ရေးပါလား”ဟု

အကြံပေးသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုစဉ်က ကဗျာအနေနဲ့သာ

စိတ်ထက်သန်နေရသောကြောင့် ဘာမှမလုပ်ဘဲ သိမ်းထားလိုက်သည်။ နောက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အကြာ ထိုကဗျာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ဆရာပြည့်ပြောသလို ဝတ္ထုအဖြစ်ရေးလျှင် ကောင်းမည်ဟု ယူဆလာမိပြန်သည်။ သို့ရာတွင် မရေးဖြစ်သေး။

နှစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဝတ္ထုတိုအဖြစ်ရေးတာထက် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု ရှည်အဖြစ် ရေးလျှင် ပိုပြီးပြည့်စုံမည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ နှစ်မျက်နှာ သုံးမျက်နှာလောက် ရေးပြီးနောက် ဆက်မရေးဖြစ်ဘဲ ရပ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက်တွင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေလိုက်ပြန်သည်။ လုံးဝ မေ့သွားတာတော့ မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သတိရပြီး တစ်နေ့နေ့တော့ ရေးကို ရေးမည်ဟု တေးထားခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။

ခုနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကျွန်တော်သည် တခြားစာတွေ ရေးနေရင်းကပင် ထိုဝတ္ထု၊ ကလေးကို မကြာခဏ သတိရနေမိသည်။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မေ့လျော့ထားမိသလိုလည်း ခံစားလာရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ပြီးအောင်ရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထုပါးပါးလေးအဖြစ် ရေးဖို့လည်း စိတ်ကူးမိသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ မှာ အပြင်လောကမှာ တကယ်ရှိခဲ့သော၊ ရှိနေဆဲဖြစ်သော နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏ ။ ဝတ္ထုထဲက အဖြစ်အပျက်တွေက တကယ်တော့မဟုတ်။ ကျွန်တော့် ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဇာတ်လမ်းဆင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ သည် ခေတ်ပြိုင်များ မဟုတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။

ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ က လူတွေရော၊ ခုခေတ်မှာ ရှိနေဆဲ လူတွေကိုပါ ကာလတစ်ခုတည်းတွင် ရောနှော၍ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ လှုပ်ရှား အသုံးတော်ခံစေခြင်း ဖြစ်၏ ။

ဒီမှာ တင်ပြစရာတစ်ခုရှိ ပါသည်။ ဝတ္ထုထဲမှာ ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ နှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့အကြောင်း တီးမိခေါက်မိ ရှိထားလျှင် ပို၍ ဖတ်လို့ ကောင်းပါလိမ့်မည်။

စာဖတ်များ ခွဲသူတွေ အတွက်တော့ ပြဿနာ ရှိနိုင်မည်မထင်ပါ။ ဇာတ်လမ်းအသားပေး ဝတ္ထုမျိုး ကိုသာ ဖတ်ချင်သူများ အတွက်တော့ “ဘာတွေ ရေးထားမှန်းလည်း မသိဘူး”ဟု ပြောစရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဖတ်ရတာ အခက်အခဲ ရှိခဲ့လျှင်တော့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါသည်။

“ဒါသက်သက် စတန့်ထွင်တာပါ”ဟု စွပ်စွဲလျှင်လည်း “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ဝန်ခံရပါမည်။ စာရေးဆရာဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ခုလို စိတ်ကူး အသစ်အဆန်းကလေးမျိုး ကို စာဖတ်ပရိတ်သတ်ရှေ့မှာ က် စမ်းသပ်တင်ပြပြီး အစစ်အဆေးခံချင်တတ်သော “ဉာဉ်”ကလေး ရှိတတ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.....

ဤဝတ္ထုသည် မြန်မာစာပေလောကတွင် တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသေးသော စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံပါသည်။ (ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုမှ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေလိုက်တာကိုး)။ (ယခုအခါ ဤစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေဖြစ်ပြီဆိုတော့ ရှေ့မှာ ဒါမျိုး တစ်အုပ်ရှိသေးကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရ ပါတော့သည်။)

လေးစားချစ်ခင်လျက်

မင်းလှ

အခန်း(၁)

တော်စတိုင်းသည် အိမ်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။

ထုံးစံမဲ့လိုသော့ခတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအတိုင်းဖွင့်ထားခဲ့လည်း စိတ်ချရတာ ပါပဲ။

သူတို့ရပ်ကွက်ကလူရိုးလူကောင်းတွေချည်း နေကြသောကြောင့်မဟုတ်။ အိမ်ထဲမှာ

ခိုးစရာပစ္စည်း မည်မည်ရရမရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏ ။

သော့ဆိုသည်မှာ ခတ်ဖို့ထားခြင်း ဖြစ်၏ ။ သော့ဝယ်ထားပြီးမှ

မခတ်ဘဲထားလျှင် ဘာအဓိပ္ပါယ် ရှိတော့မလဲ။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း သူခိုးဆိုတာ မခိုးခင်

စနည်းနာတတ်သေးသည်။အိမ်အခြေအနေ၊ အိမ်ရှင်တို့၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကို

လေ့လာပြီး မြိုး မြိုး မြက်မြက်ရလောက်တယ် ထင်မှ ဝင်ခိုးမှာ ပေါ့။ ဒါမှလည်းစွန့်စားရကျိုး

နပ်မှာ ပေါ့။

သူ့အိမ်ကိုတော့ ဘယ်သူခိုးကမှ အဖက်လုပ်ပြီး ဝင်ခိုးလိမ့်မည်မထင်။

ရှားရှားပါးပါး စာပေဝါသနာရှင် သူခိုးဆိုလျှင်တော့ မပြောတတ်။ သူချမ်းသာသမျှက

စာအုပ်တွေချည်းပဲကိုး။ သူတော်ကောင်းသူခိုး ဆိုလျှင်တော့ သနားပြီး ပါတာလေးတောင်

ထားသွားကောင်းထားသွား လေမလားမသိ။ သို့ ရာတွင် သူခိုးဆိုမှတော့ စကတည်းက

ယူဖို့သာ ရည်ရွယ်ပြီး လာခဲ့တာမဟုတ်လား။

အင်းပေါ်လေ၊ ချောများ မှာ လည်း မရှိလို့ ခိုးစားကြရတာပေါ့။ ရှိမှတော့

ဘယ်ခိုးတော့မလဲ။ ဝှက်ပဲ ဝှက်တော့မှာ ပေါ့။ ရှိတဲ့ လူတွေက သူတို့ပိုင်ဆိုင်တာတွေကို လုံခြုံ

အောင်ဝှက်ထားကြပြီး မရှိတဲ့လူတွေက ဒါကိုရအောင်ရှာယူခြင်းကို “ခိုးသည်”ဟု

အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုကြတာ ပါပဲ။

သူသည် ဆင်းရဲသားများ အပေါ် အမြဲစာနာတတ်သူပီပီ

သူခိုးတွေအတွက်တောင် ဖေးဖေးမမ တွေးလိုက်မိသေးသည်။

အပြင်ထွက်တဲ့အခါတိုင်း အိမ်ကိုသော့ခတ်သွားရတာ က အိမ်စောင့်

မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏ ။ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူ လုံးဝ မရှိတာတော့မဟုတ်။
ခုလောလောဆယ် မရှိခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။

အိမ်ကိုသော့ခတ်ထားခဲ့ရတဲ့ အခါတိုင်း ရင်ထဲမှာ မချီလှ။ အရင်က
သာသာယာယာ စိုစိုပြည်ပြည် ရှိခဲ့သောအိမ်ကလေးသည် ခုတော့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်
နေသည်။ ဒါ မိမိမှာ သာ အပြစ်မကင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အမြဲခံစားနေရသည်။

အခြေအနေအရ ဇနီးနှင့် သားသမီးများ ကို သူတို့ရွာမှာ
ခဏပြန်နေခိုင်းထားရသည်။ ခဏဆိုသော်လည်း ခြောက်လလောက်တောင်ကြာခဲ့ပြီ။
ဒီတစ်မိုးကုန်ရင်တော့ ပြန်ခေါ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဟု တွက်ဆထားသည်။
သူတို့ကိုပြန်မခေါ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပါ ရွာမှာ သွားလိုက်နေရတာ မျိုး လည်း
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ဆိုသောအတွေးက ကပ်ပါလာပြန်သည်။

သူတို့လမ်းက မိုးတွင်းဘက်ဆို သိပ်မကောင်းလှ။ မြေသားလမ်းအဖြစ်သာ
ရှိနေသေးသဖြင့် ဗွက်ပေါက်ချင်သည်။ ဒီနှစ်မိုးဦးကလည်း ကောင်းခဲ့သဖြင့် တချို့
နေရာတွေမှာ ချိုင့်ကျင်းတွေဖြစ်ပြီး ရေတွေအိုင်နေတတ်သည်။ အိုင်ထဲက ရေများ သည်
အပေါစား ဆေးဆိုးလက်ဖက်ခြောက်နှင့် ဖျော်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် တူနေသည်ဟု
စာရေးဆရာပီပီ အလင်္ကာနှင့်တွေးမိသေးသည်။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ချက်ကော့ကိုဝင်ခေါ်သွားဖို့ သတိရသည်။ ထို့ကြောင့်
ချက်ကော့တို့ လမ်းဘက်သို့ ချိုး ကွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။ သူတို့လမ်းက အမြင့်ပိုင်းကျသဖြင့်
နည်းနည်းပိုကောင်းသည်။ ရေအိုင် ခပ်သေးသေးလေး တွေသာ ရှိ၏ ။

ချက်ကော့သည် သူနှင့်နဂိုကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏ ။ မြို့
သစ်ကိုပြောင်းလာကြပြီး တစ်ရပ်ကွက်ထဲ နေဖြစ်ကြသောအခါ ပို၍ တွဲ မိလာသည်။
တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်နားလည်ကြသဖြင့် ပေါင်းရသင်းရတာ
အဆင်ပြေသည်။ စာပေနယ်ထဲမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရသော ဘဝတူများ
ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အပြန်အလှန် စာနာမှု ရှိ၏ ။

ချက်ကော့က ဝတ္ထုတို အရေးကောင်းသူဖြစ်၏ ။ သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ ကို စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများ က ချီးကျူး ကြသည်။ ချီးကျူး ရုံသာ ချီးကျူး နိုင်သည်။ စားဝတ်နေရေးပြေလည်ဖို့တော့ သူတို့လည်း မတတ်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုမှရသည့် စာမူခဖြင့် မိသားစုဘဝကိုထိန်းထားနိုင်ဖို့ အခက်အခဲရှိသည်။

ဒီအချက်ကပင် ချက်ကော့၏ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှု ၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်လေ၏ ။

ခုပဲကြည့်။ ချက်ကော့၏ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်စဉ်မှာ ပင် အိမ်ထဲက ချက်ကော့မိန်းမ၏ အသံစာစာကို ကြားနေရပြီ။

“ဘာတဲ့၊ ဝတ္ထုတိုရွှေခေတ် ရောက်တော့မှာ ပါတဲ့၊ ဟုတ်စ...ဟား..ဟား ရယ်များ တောင် ရယ်လိုက်ချင်သေး၊ အဲဒီ ရွှေခေတ်မှာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို စာမူခသောင်းချိပေးမှာ မို့လို့လား၊ သိပ်စိတ်ကူး ယဉ်မနေနဲ့၊ ခုဟာက ဝတ္ထုတိုရွှေခေတ် မဟုတ်ဘူး၊ ဆန်ခေတ်၊ ဆန်ခေတ်..သိရဲ့ လား။”

ချက်ကော့က တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောသည်။ အသံတိုးသဖြင့် ဘာတွေပြောမှန်းမသိရ။ သူ့မိန်းမ၏ အသံကသာ လွှမ်းထွက်လာပြန်၏ ။

“လောလောဆယ် အိမ်မှာ ဆန်မရှိတာက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဒီနေ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က စာမူခရစရာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ ညနေအပြန်ကျရင် ညဈေးက ဆန်ဝင်ဝယ်ခဲ့၊ ဆန်မပါရင် ပြန်မလာနဲ့”

တော်စတွိုင်းသည် နားစွင့်နေရင်းက ပြုံး လိုက်မိ၏ ။ စာရေးဆရာဇနီးပီပီ နုဘကာရန်နဲ့ ပြောတတ်သားပဲဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်၏ ။ ဘာတဲ့။ “ဆန်မပါရင် ပြန်မလာနဲ့”တဲ့။ နုဘထပ်တွေ သုံးလေ့ရှိသော ကဗျာဆရာ ရယ်လီကို ပြောပြရဦးမည်။ သူ့အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် လမ်းစ ရချင်ရသွားနိုင်သည်။ ခုလိုအချိန် လှမ်းခေါ်လိုက်မှ ချက်ကော့ကို ကယ်တင်ရာကျမည်။ ထို့ကြောင့်....

“ချက်ကော့ရေ...ဟေ့ ချက်ကြီး” ဟုလှမ်းအော်လိုက်၏ ။ သူကချက်ကော့ကို

ချက်ကြီးဟု ချစ်စနိုးခေါ်လေ့ ရှိ၏ ။

“တော်တော်လား၊ လာပြီဟေ့၊ လာပြီ”

ချက်ကော့သည် အသံပြန်ပေးရင်း ချက်ချင်းလို ပြေးထွက်လာသည်။ အိမ်က အမြန်လစ်ထွက်ချင်နေမှန်း သိပ်သိသာ၏ ။

ရှပ်အင်္ကျီကိုတောင် လက်ကဆွဲ၍ ထွက်လာပြီး အပြင်ရောက်မှ ကိုယ်ပေါ်ဝတ်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ကြယ်သီးတပ်သည်။

“မင်းရောက်လာတာ ဘုရားသခင် ရောက်လာသလိုပါပဲကွာ”ဟုပြောသည်။

တော်စတိုင်းက...

“မင်းက ဘုရားသခင်ကို ယုံလို့လား”

“မယုံလို့ရမလားကွ၊ ဒီမိန်းမကို ဘုရားသခင်ကပဲ ဖန်တီးခဲ့တာပဲဟာ၊ တကယ်တော့ ဒီဒုက္ခတွေဟာ အာဒမ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ ကွ၊ သူတစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ပါးစပ်ဆော့မိလို့ ဘုရားသခင်က သူနဲ့ရိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီး ဧဝကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့ ရတာ မဟုတ်လား”

တော်စတိုင်းက ပြုံး လိုက်ပြီး...

“မင်း ခုလိုပြောမှ ဟာသလေးတစ်ခုကို သွားသတိရတယ်၊လောကကြီးမှာ ကံအကောင်းဆုံးလူဟာ အာဒမ်ပဲတဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မှာ ယောက္ခမ မရှိလို့တဲ့”

“အေးကွာ၊ သူ့မှာ ခယ်မ မရှိတာတော့ ကံဆိုးတာပဲ၊ အင်း တကယ်တော့ သူ့ကိုချည်း အပြစ်ပြောလို့ မရဘူးကွ၊ ဘုရားသခင် သတိလစ်သွားတာလဲ ပါတယ်”

“ဘာကိုသတိလစ်သွားတာလဲကွ”

“ဪ... ဧဝကိုဖန်ဆင်းရာမှာ ပါးစပ်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကိစ္စပေါ့၊ ဒါကြောင့်လဲ ဧဝအနွယ်ဝင်တွေ နားပူနားဆာလုပ်တာကို ခုထိ ငါတို့ယောက်ျားတွေ ခံနေရတာ ပေါ့”

“အမယ် ဧဝတို့အုပ်စုတွေ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်တာလဲ အပြစ်မပြောနဲ့လေကွာ၊
ငါတို့အာဒမ်ကြီးကလဲ ခပ်ကဲကဲ မဟုတ်လားကွ၊ ဘုရားသခင်က အချင်းအာဒမ်၊ သင်၏
နံရိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူ၍ သင့်အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါဖန်ဆင်းပေးအံ့လို့
ပြောတဲ့အခါမှာ အာဒမ်က.. အို..အဖဘုရားသခင်၊ နံရိုးတစ်ချောင်းတည်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊
နှစ်ချောင်းထုတ်ယူတော်မူပါလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့လေကွာ”

ချက်ကော့က ရယ်သည်။

“အေးကွာ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ဒုလိုပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်နိုင်တော့တယ်”

တော်စတိုင်းကလည်း ချက်ကော့ပျော်သွားအောင် တမင်ရယ်စရာတွေ
ပြောနေခြင်းဖြစ်၏ ။

“ဒါနဲ့..မင်းဒီနေ့ စာမူခရစရာ ရှိတယ်ဆို” တော်စတိုင်းက မေးသည်။

“မသေချာပါဘူးကွာ ဆောက်ဖြစ်မှ ကံထရိုက်ပါ” ဟု ချက်ကော့က
ပြန်ဖြေသည်။ ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာ ဆိုသော ရှေးစကားပုံကို ခေတ်အမြင်နှင့်
ပြောင်းပြောလိုက်သဖြင့် တော်စတိုင်း သဘောကျပြီး ပြုံး လိုက်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း
ချက်ကော့ရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်လို့ကောင်းတာပဲ ဟူ၍ လည်း တွေးမိ၏ ။

“စာမူခမရရင်ကော...ညနေကျတော့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်းအိမ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲဟာ၊ ငါလာအိပ်မယ်ဆိုရင်
မင်းတောင် စကားပြောဖော် ရသေးတယ်”

တော်စတိုင်းက သဘောတူသည့်သဘော ခေါင်းဆတ်လိုက်သည်။

လျှောက်လာကြရင်း မြေနီလမ်းဆုံးပြီး ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်
ရောက်လာသည်။ မြို့၊ ထဲဘက် သွားရမည့် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို လှမ်းကြည့်တော့
ကားစောင့်နေသူတွေ တော်တော်များ နေပြီ။ ခေတ်ဟောင်းပုံစံ ဘတ်စ်ကားအိုကြီးတစ်စီးသည်
ပင်စင်စားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ မောင်းလာနေ၏ ။

အခန်း(၂)

ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရန်တွေကတော့ မင်းသား မင်းသမီး မလာသေးလည်း ပြဿနာမရှိ။ သူတို့အလုပ်သူတို့ လုပ်နေကြသည်။ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံဆိုတော့ ရိုက်စရာအခန်း များလေ့မရှိ။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်နေ့လုံးနေမှ တစ်ကဒ် နှစ်ကဒ်လောက် ရိုက်ရတာ မျိုး ရှိသည်။ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်နေရပြီး ညနေစောင်းမှ အသံတိတ် သရုပ်ဆောင်ရတာ လေး၊ ခဏတဖြုတ်လောက် ဝင်ပါရတာ မျိုး တောင်ရှိသည်။

ဒီတော့သူတို့မှာ က အချိန်တွေပိုနေသည်။ တစ်နေရာမှာ စုပြီး ရုပ်ရှင်လောက၊ တခြားလောကတွေထဲက ကြုံသမျှ ကြားသမျှ သတင်းတွေ ပြောချင်ပြော၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုကာပိုင်းဖွဲ့ကြရုံ ရှိတာပေါ့။

ရှုတင်မန်နေဂျာကတော့ ယောက်ယက်ခတ်နေပြီ။ မင်းသား၊မင်းသမီးတွေ မရောက်သေးသဖြင့် ဟိုဖုန်းဆက် ဒီဖုန်းဆက်လုပ်နေ၏ ။

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ရှုတင်မန်နေဂျာက အရေးကြီးသည်။ သူစီစဉ်ပုံကောင်းမှ ဇာတ်ကားရိုက်ရတာ အဆင်ပြေသည်။ သူ့တာဝန်တွေကလည်း အတော်များ သား။ သရုပ်ဆောင်တွေချိန်းဖို၊ စက်အဖွဲ့သားတွေ ကြိုဖို၊ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ လိုအပ်သောပစ္စည်းတွေ စုံအောင်ရဖို၊ ထမင်းဟင်းကိစ္စ၊ လက်ဖက်ရည်ကိစ္စ စီစဉ်ဖို၊ မင်းသားကြိုက်တတ်တာ၊ မင်းသမီးကြိုက်တတ်တာ အလိုက်သိဖို၊ မကုန်သင့်တာမကုန်ရအောင် စိစစ်စစ် သုံးတတ်ဖို စသည်ဖြင့်....။

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ အဆင်မပြေတာရှိလျှင် ပြဿနာတစ်ခုခုရှိလျှင် သူ့ခေါင်းပေါ်ပဲ ပုံကျတတ်သည်။ သူသည် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ ဒါရိုက်တာ၊ သရုပ်ဆောင်များ နှင့် စက်အဖွဲ့သားများ ကြားမှာ ညပ်ပြီး အမြဲဗျာများ နေရသူ ဖြစ်လေ၏ ။

ဒါရိုက်တာ အော်လီဗာစတုန်းသည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်ရင်း ဇာတ်ညွှန်းကို ပြန်ဖတ်နေသည်။ ခုရိုက်မည့်ဇာတ်ကားက အမ်မီလီဘရွန်တီ၏

“ရာဇဝတ်အိုးထဲမှာ မောင့်ကိုထားရစ်ခဲ့” ဆိုသော နာမည်ကျော်ဝတ္ထုကို အခြေခံထားခြင်း ဖြစ်၏ ။

မင်းသား လီယိုနာဒို ဒီကာပရီယိုက ဝရမ်းပြေး။ မင်းသမီး ကိတ်ဝင်းစလက်က ဆရာဝန်မလေးဖြစ်၏ ။ လီယိုနာဒို ဒဏ်ရာနှင့်ပြေးလာပြီး မင်းသမီးအိမ်ရှေ့မှာ လဲကျနေတာကိုတွေ့မိရာမှ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ခု စတင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မင်းသမီးမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် လူနာကိုဆေးကုဖို့တာဝန်က တစ်ဖက်၊ ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သက်ဆိုင်ရာကို အသိပေး တိုင်ကြားဖို့ ဝတ္တရားရှိတာကတစ်ဖက်၊ ဒီကြားထဲ ဝရမ်းပြေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မိပြန်တော့ အခက်တွေ့နေရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝရမ်းပြေးက ဆရာဝန်မလေးကို ငဲ့ပြီး အသက်စွန့်သွားသည့် ဇာတ်လမ်း။

အကြောင်းအရာက သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်သော်လည်း တင်ပြပုံက အလွန်ကောင်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သံယောဇဉ် ငြိသွားပုံကို တစ်ဆင့်ချင်း ဆွဲတင်သွားတာ အရမ်းလှသည်။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ရှုထောင့်၊ ဝရမ်းပြေးရှုထောင့်၊ တရားဥပဒေရှုထောင့်တွေကနေ အပြန်အလှန်ပြောကြသည့် စကားလုံးတွေကလည်း ထိထိမိမိရှိလှသည်။

သူသည် ဝတ္ထုကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ပြီးပြီ။ ဇာတ်ညွှန်းကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာထားပြီးပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုရိုက်မယ်ဆိုတာတောင် အကွက်ချထားပြီးပြီ။ ဒီနေ့ရိုက်မည့်အခန်းများ ကို ဆန်းသစ်သော ကင်မရာရှုထောင့်များ သုံးဖို့ကိုလည်းစိတ်ကူးထား ပြီးပြီ။

သူက ရိုက်ချက်ဆန်းဆန်းလေးများ ဖြင့် တင်ပြတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဇာတ်ကားကြော်ငြာရာမှာ “အော်လီဗာစတုန်းရဲ့ ရိုက်ချက်”ဆိုသော စကားလုံးကို အမြဲထည့်လေ့ရှိခြင်း ဖြစ်၏ ။

ခုချိန်မှာ ဟိုအရင်ခေတ်ကလို “ဒါရိုက်တာ အော်ဆန်ဝဲလ်”၊ “သရုပ်ပြ အမွှန်းတင်

ပျန်ဖို့ဒ်” ဆိုတာမျိုး ခပ်ရိုးရိုး စာတန်းထိုးတာမျိုး သိပ်မလုပ်ကြတော့။ “ဖရန်စစ်ကော်ပိုလာ၏ ရင်တွင်းဖြစ်” “ဂျိမ်းကင်မရွန် ခံစားတင်ပြသည်”၊ “ဂျိုး ကိုအင်၏ အတွေးပုံရိပ်”၊ “တင်မ်ဘာတန် ပုံဖော်သည်” စသည်ဖြင့် စကားလုံးလှလှလေးများ တီထွင်အသုံးပြု လာကြသည်။

စတုန်းသည် နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးပြီ။ မင်းသား မင်းသမီးကတော့ ရောက်မလာသေး။ ရိုက်ကွင်းတာဝန်ခံ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာပြီး ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“မင်းသားနဲ့တော့ အဆက်အသွယ်ရပြီ အာစရီ”

“ဘာတဲ့လဲ၊ ဘာကြောင့် မလာနိုင်သေးတာတဲ့လဲ”

“မနေ့က ရိုက်တဲ့ လိပ်ခေါင်းပျောက်ဆေးကြော်ငြာက တစ်ကတ် နှစ်ကတ် ကျန်နေတာလေး ဖြတ်ပေးနေရလို့တဲ့ ခဏနေရင် ထွက်လာမယ်ပြောတယ်”

“ဟ၊ ဘာဆိုလဲကွ၊ သူ့ရိုက်ရက်နဲ့ သူ့ရိုက်ပေါ့ကွ၊ ကားရိုက်ရက်ထဲကနေ ကြော်ငြာအတွက် ဖဲ့ပေးလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းသမီးကော”

“အဆက်အသွယ် မရသေးဘူး အာစရီ”

“သူ့ဟန်းဖုန်းကို မဆက်ဘူးလား”

“ဆက်လို့မရဘူး၊ ဖုန်းပိတ်ထားတယ် ထင်တယ်”

“ခက်တာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်လို့ရမလားကွ၊ ဒီအချိန်မှစမရိုက်ရင် ဘယ်အချိန် သွားရိုက်မလဲ၊ တော်ကြာ ထမင်းစားချိန် ရောက်တော့မယ်၊ ပြီးတော့ ညနေကျတော့ နေညံ့ပွဲသွားစရာရှိလို့ စောစောပြန်ချင်သေးတယ်၊ တောက်”

သူက ဒေါသတကြီးရေရွတ်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်ကို စားပွဲပုလေးပေါ် ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ရိုက်ကွင်းတာဝန်ခံလည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လှည့်ထွက်သွား၏ ။

“ဟင်း...ကွယ်ရာမှာ သာ ဟောက်လိုက် ဟိန်းလိုက်နဲ့၊ မင်းသား မင်းသမီး

ရှေ့ကျတော့ လေသံမာမာတောင် ပြောရတာမဟုတ်ဘဲနဲ့” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သွားသည်။

သူပြောတာလည်း အထိုက်အလျောက်တော့ မှန်သည်။ ခုချိန်မှာ ဒါရိုက်တာဆိုတာ ဆရာကြီးအလီယာကာဇန်တို့ ခေတ်ကလို ရိုက်ကွင်းရဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးမဟုတ်တော့။ ခုဟာက မင်းသားမင်းသမီးခေတ်။ အထူးသဖြင့် မင်းသားကြီးစိုးသောခေတ်။

အရာရာ မင်းသားအပေါ်မှာ မူတည်သည်။ ဈေးကွက်ကို မင်းသားက ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ရိုက်ကူးမည့်ဇာတ်လမ်းသည် မင်းသားအကြိုက် ဖြစ်ရမည်။ မင်းသားနှင့် အဆင်ပြေသော ဒါရိုက်တာသာလျှင် အလုပ်ဖြစ်သည်။

အားလုံးဒီအတိုင်းချည်း ဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်။ ဒါရိုက်တာ စတီဗင် စပီးလ်ဘတ်လို လူမျိုး ကျတော့ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တွေကို သိပ်အားမကိုး။ ဇာတ်လမ်းကောင်းကောင်းနှင့်သူ၏ အတတ်ပညာကိုသာ အဓိကထားပြီး ဝင်ငွေကောင်း အောင်မြင်သော ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးလေ့ရှိသည်။

မင်းသား မင်းသမီးတွေကလည်း ဘယ်သူမှလူမထင်ဆိုပြီး စိတ်ထင်တိုင်းကြံနေသူများ ၊ အောက်ခြေလွတ် နေသူများ တော့လည်း မဟုတ်ကြ။ သူတို့ခေတ်နဲ့သူတို့ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသူများ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းတော့ အခွင့်အရေး ပိုယူချင်ရှာကြပေမပေါ့။

တချို့က ပါးရည်နပ်ရည်တော့ ရှိကြသည်။ စာနယ်ဇင်းသမားတွေနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းသည်။ ပရိသတ်အပေါ် တလေးတစားဆက်ဆံပြီး ချစ်ခင်မှု ကိုရအောင် ကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့.... လေးစားလောက်သော ဝါရင့်ရုပ်ရှင်ပညာရှင်ကြီးများ ကိုတော့ ရိုရိုသေသေ အောက်ကျို့ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ပညာကိုရအောင် ယူတတ်သည်။

ဥပမာ....

ဒါရိုက်တာကြီး တဲရင့်မာလစ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ။ သူက သုံးလေးနှစ်နေမှ

ရပ်ရှင်တစ်ကားလောက် ရိုက်လေ့ရှိသူ။ တစ်ကားဆို ဆိုသလောက်လည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ရိုက်နိုင်သူ။ သရုပ်ဆောင်များ အနေနှင့်လည်း သူနှင့်ရိုက်ခွင့်ရလျှင် အကယ်ဒမီ မှန်းနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကိုင်လိုက်လျှင် ရွှေဖြစ်သည်ဟု ပြောစမှတ်ရှိ၏ ။

မာလစ်ကလည်း မင်းသားမင်းသမီး ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးကြီး ဇာတ်ရုပ်နှင့် မလိုက်လျှင် ခေါ်သုံးချင်မှ သုံးသည်။ သူသဘောကျလျှင် မထင်မရှား ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဆောင်တင်ရိုက်ချင် ရိုက်သည်။

တစ်ခါက ညှို့၊ မင်းသမီး နာမည်ကြီးတစ်ယောက်က...

“ဆရာ၊ ကျွန်မကိုလည်း တစ်ကားလောက်ခေါ်သုံးပါဦး” ဟု ငေါ့သလို ရိသလို လေသံဖြင့် ပြောရာ... မာလစ်က “ငါ့ပညာနဲ့ နင်နဲ့ တန်လို့လား” ..ဟု ဘုဉ်းပြောလွှတ်သည်။

ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိ နာမည်ကျော်မင်းသား တစ်ယောက်က

မာလစ်ရိုက်မည့်ကားမှာ ပါဝင်ခွင့်ရလျှင် သရုပ်ဆောင်ကြေးတစ်ပြားမှ မယူပါဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့ဘူးသည်။ ဒါရိုက်တာ မာလစ်ကဇာတ်ရုပ်နှင့် မလိုက်ဖက်ဘဲ မသုံးနိုင်ဟုဆိုပြီး ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်သော ရော်ဘင်ဝီလျံကို ခေါ်သုံးသည်။

ထိုဇာတ်ကားအတွက် ရော်ဘင်ဝီလျံသည် ခေါင်းတုံးလည်းတုံးရသည်။ မာလစ်က မှတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည် တကယ့်အစစ်မှ လိုချင်သည် ဆိုသဖြင့် ခြောက်လလောက်ကြာအောင် မရိတ်ဘဲ စောင့်နေရသည်။ ဒီကြားထဲမှာ လည်း တခြား ဘာဇာတ်ကားမှမရိုက်ဘဲ နေရသည်။

ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်ကောင်နှင့်တစ်သားထဲကျအောင်ဆိုပြီး

ဆိုက်ကားနင်းကျင့်သည်။ ညဘက်တွေမှာ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကြီးဆောင်း၍ ရုပ်ဖျက်ပြီး တကယ်ပင် ဆိုက်ကားလျှောက်ဆွဲသည်။

တစ်ခါကလည်း ဒါရိုက်တာမာလစ်သည် ဂျူလီယာရောဘတ်ကို မနက်ရှစ်နာရီ အရောက် ရိုက်ကွင်းကိုလာဖို့ ခေါ်သည်။ မင်းသမီးကလည်း အချိန်အတိအကျရောက်အောင်

လာသည်။ သို့ရာတွင် မာလစ်က တစ်ခန်းမှမရှိဘဲ တစ်နေကုန်ပစ်ထားသည်။

မင်းသမီးကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်စောင့်နေသည်။

ညနေစောင်းတော့မှ တစ်ခန်းတည်း တစ်ကတ်တည်းရှိသည်။ တစ်ကတ်ဆို ဆိုသလောက်ပင် သေလုအောင်ကြိုး စားရသည်။ ထိုတစ်ကတ်တည်းကို ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် ဆက်တိုက်ရိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။ များ သောအားဖြင့် ဒီလိုအခန်းမျိုး ကို ကတ်အတိုလေးတွေ အများ ကြီးရိုက်ပြီး ပြန်ဆက်ပြတတ်သည်။ မာလစ်ကတော့ တစ်ကတ်မှ မခွဲဘဲဆက်တိုက်ရိုက်သည်။

မင်းသမီးမှာ စကားလုံးတွေကိုလည်း တစ်လုံးမှမမှာ အောင် ပြောရသည်။ အမူအရာကိုလည်း တစ်ဆင့်ချင်းတင်သွားရသည်။ အတော်ခက်ခဲသော သရုပ်ဆောင်မှု ဖြစ်၏ ။ ဒါရိုက်တာကလည်း ဇာတ်ဝင်စကားတွေကို တစ်လုံးမှ အလွဲမခံ။ စကားမှာ တာ၊ ကျန်တာ၊ အမူအရာလျော့သွားတာ စသည်ဖြင့် မကြိုက်မချင်းရိုက်သဖြင့် ဆယ်ကြိမ်လောက်ပြန်လုပ်ယူရသည်။ ထိုအခန်းရိုက်ပြီးသွားသောအခါ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အရပ်ကြိုး ပြတ် ပုံလဲကျသွားရှာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်ပန်းရကျိုး တော့ နပ်သည်။ ထိုအခန်းကြောင့်ပင် ဂျူ လီယာရောဘတ် အကယ်ဒမီ ရခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် မာလစ်နှင့်ဆိုလျှင် ရိုက်ချင်ကြသည်။ မင်းသား မင်းသမီးတွေက သူ့ကို လေးလည်း လေးစားသည်။ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင်လည်း ကြောက်ကြသည်။

တစ်နေ့နေ့ မာလစ်လို ဖြစ်အောင် ကြိုး စားရမည်ဟု အော်လီဗာစတုန်း တွေးနေတုန်း..... လင်ကွန်း ကွန်တီနှင့်တယ်ကားကြီးတစ်စီး ရိုက်ကွင်းတည်ထားရာ ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ရှုတင်မန်နေဂျာသည် မလိုအပ်ဘဲ မင်းသမီး၏ ကားနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏ ။ မင်းသမီး ကိတ်ဝင်းစလက် ရောက်လာပြီ။

မင်းသမီးသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး စတုန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ အင်္ကျီလက်ပြတ် ဝတ်ထား သောကြောင့် လက်မောင်းကိုကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ

လက်မောင်းလှကြောင်း သိထားသောကြောင့် လက်ပြတ်အင်္ကျီကို အမြဲလိုဝတ်လေ့ရှိခြင်း ဖြစ်၏ ။ ပြီးတော့ ပေါင်တံကိုတင်းခနဲ တင်းခနဲ နေအောင် တစ်ဖြောင့်တည်းထား၍ လျှောက်လာနေသည်။ စတုန်းတောင် ရင်ခွန်ချင်သလို ဖြစ်သွား၏ ။

“ပိုလီယို မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား”... ဟုမေးရင်း အနားမှာ လာရပ်သည်။ ပိုလီယို ဆိုသည်မှာ လီယိုနာဒိုကို နာမည်ပြောင်ဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏ ။ သူနောက်ကျသည့် အပြစ်ကိုဖုံးကွယ်ရန် လီယိုနာဒိုကို အကာအကွယ်ယူလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်၏ ။ စတုန်းက ခေါင်းသာဆတ်ပြလိုက်သည်။

ကိတ်ဝင်းစလက်က.. “ကိတ်ကိတ်လဲ အစောကြီးထဲက ထွက်လာမလို့ပါပဲ၊ ပွဲစားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း လာပြလို့ ဈေးစကားပြောနေရတာ နဲ့ အချိန်လင့်သွားတာ၊ဝယ်တော့ ဝယ်ဖြစ် သွားပါတယ်၊ ဒီမှာ လေ မလှဘူးလား”.....ဆိုပြီး လက်ကို စတုန်း၏ မျက်နှာနားကပ်ပြသည်။

စိန်လက်စွပ်က ဒဲသားရောင် ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။ စိန်လက်စွပ်ထက် ကိတ်ကိတ် ခေါ် ကိတ်ဝင်းစလက်၏ ကော့ပုံနေသော လက်ချောင်းလေးတွေက ပိုတောင်လှသေးသည်ဟု ထင်မိ၏ ။